

Csihák György (Zürich):

A magyar nemzet utolsó szabadon tett nyilatkozata

Országgyűlésünk, Altötting, 1946. augusztus 20.

Kedves Barátaim,

előljáróban köszönetet mondok fiatal barátainknak, akiknek a lelkében megfogant a jelen rendezvény terve. Köszönetet érdemelnek azért is, mert – figyelemzetetésem dacára – a folytatást is vállalták. Igaz: a fiatalok joga és talán kötelessége is, hogy – ha úgy alakul, akár – fejjel menjenek a falnak. A történelem tanulsága szerint, az ilyen falak nem is mindig olyan kemények, mint hisszük és néha aránylag könnyen leomlanak. Néha, de nem mindég – és mi most ilyen omlasztásra készülünk. Isten segítségével, talán eredményesen. Nem remélünk érte se tömjént, se glóriát, de ha jól végezzük dolgunk, akkor valójában építkezünk. Előadásomban az országgyűlés története rövid lesz, mert tisztességes körülmények között a lényeg röviden összefoglalható. Ellenben a bevezetés lesz hosszú.

Először is, bőven ki kell fejtssek néhány fogalmat. Azért, mert ezek hajdanán – például az Altöttingi Magyar Országgyűlés korában – a magyar történelem tudomány és jogtudomány alapvető építőkövei voltak, mára viszont a közgondolkodásból kikoptak, s a tudományban is, legfeljebb csak torzított emlékek él.

Másodjára fel kell idézzek történelmi eseményeket, amelyekről a mai magyarországi történelemtudományban jobb esetben hallgatnak. Viszont, akik esetünkben a források hiányára panaszkodnak, azoknak éppen ezen két dolog kerüli el a figyelmét. Előző írásaimban már mindkettővel szükséges és elégséges módon foglalkoztam, ezért jelenleg itt a szót rövidre fogom, honlapunkon mind megtalálható. Reményem szerint, jelen összejövételünk említett megállapításaimat igazolni fogja és építkezésünk is sikeres lesz – a Haza javára.

Az Altöttingi Magyar Országgyűlés, ami egy menekült magyar országgyűlés volt, a magyar alkotmány és a magyar közjog tárgyában, az egyetemes magyar nemzet utolsó, szabad és mindmáig érvényes akarat megnyilvánulása. Ennek alátámasztására felhozott számos példám közül most csak egyet említek. Mint-hogy a németek államával a második világháború után senki békét nem kötött, ezért a német állam nem rendelkezik önállósággal. Megállapítja ezt minden odaillő alkalommal a német országgyűlés, de az európai bíróság is ítéletei indoklásában napjainkig hivatkozik rá. Egyes német politikusok a nemzetközi jogban eredménytelenül próbálják a dolgot az újraegyesítésre való hivatkozással megkerülni. Mint fentebb említettem – van több ilyen példa is a történelemben. Ké-

rem, jól értsük meg: Németországnak azért nem lehet alkotmánya csak alaptörvénye, mert nem rendelkezik állami önállósággal.

Az Altöttingi Országgyűlés irataiban is hivatkoznak arra, hogy hatalom és jog, nem feltétlenül és mindég fedik egymást. Ha a kettőt szembe állítják egymással, akkor rendszerint a jog a vesztes. Ám a hatalom győzelme a jog felett, soha nem örökké való. Gondoljunk csak saját történelmünkre: alkotmányunkhoz való töretlen ragaszkodásunk hány alkalommal szerezte vissza szabadságunkat!

Tekintettel arra a tényre, hogy nemzetközi viszonylatban is igen elhatalmasodott az az eljárás, hogy tudományos munkákat és szerzőjüket lopással vádolva igyekeznek egyesek ellehetetleníteni, ezért sietve kijelentem: ezúttal csak a szabómester illetékességére tartok igényt – aki hozott anyagból dolgozik, de magát az anyagot más hozta. Írásomból azért ki fog derülni, hogy a rendkívül hiányos és néha bizonytalan forrásanyagból teljesen más ruhát állítok össze, mint napjaink magyarországi történelemtudománya hordozói. Noha tudományos munkában ma már nem feltétlenül szükséges minden alkalommal megemlíteni se a tűz, se a kerék feltalálóját, sőt általános gyakorlat a tudományban, hogy az elődök építményét fejlesztjük tovább, hiszen nélkülük még vizet sem ihatnánk. Amint-hogy az is igaz, hogy korábbi megállapítások valóságtartalmát is kötelességünk vizsgálni az újabb és ellenőrzött valóságos adatok fényében. Minden esetre, a jelen dolgozatomban idézőjelbe írva sokat idézek korábbi munkákból és mindjárt az elején felsorolom a forrásokat, a honlapunkon pedig korábbi munkáimban megtalálhatók a részletek és a pontosabb hivatkozások.

Az Altöttingi Országgyűlés részletes történetét megírta egyik főszereplője vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc. Kiadta a Mikes Kelemen Kiadóvállalat Münchenben 1969-ben, az Országgyűlés egyik résztvevője dr. Bokor Pál előszavával, zárszót írt hozzá Baross Gábor a nyugatra menekült magyarok egyik legjelentősebb személyisége. A könyvet nekem elküldte 1989-ben kíséreléssel vitéz Somorjai Béla, a Vitézi Rend Archívuma kezelője. Ismereteim szerint ezidáig Magyarországon egyetlen szakszerű ismertetése tölem származik, amikor bemutattam a 2003-ban Szentendrén, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemmel közösen rendezett Tizedik Magyar Történelmi Iskolánkban. Azon a rendezvényen előadott a valódi Vitézi Rendből Radnóczy Antal főkapitány, aki abból az alkalomból zászlónkra szalagot kötött a következő felirattal: „Emlékül az Egyesületnek a Vitézi Rend” – a szalag egyik végén a Vitézi Rend és a másikon egyesületünk címere és jelvénye, mindez színesen; továbbá Balogh Ádám törzskapitány, Herényi István, Juba Ferenc törzskapitány egyesületünk ausztriai alelnöke, Krasznay Béla törzskapitány, Nagy Kálmán és Somorjai Béla. Az ebből készült kötet kiadási költségéhez a Rend hozzájárult négyezer nyugat-német márkával.

Felhasználom az ő munkáikat és eredményeiket. Továbbá Török Béla: A magyar közjog múltja és jövője. Sydney, 1992 munkáját. Török az Altöttingi Országgyűlés alkotmányjogi bizottsága elnöke. Bölöny József (a közjog professzora, akit Bárdossy László felkért annak tisztázására, hogy Magyarország a kassai bombázás után tényleg hadat üzent-e a Szovjetunióknak?): „Sacra Regni Hungarici Corona.” (Acta Historica Hungarica Turiciensia II/1, 42-43 oldal). Molnár Kálmán egyetemi ny. r. tanár: „Magyar közjog, és alkotmányjogi reformok az 1937-es és 1938-as években.” Pécs, 1942. Idézek még a tárgyhoz kapcsolódó bőséges – főleg idegen nyelvű – szakirodalomból. A rendek tömegei és

a korona-eszme történetéről sokat tanultam Dümmert Dezső: A két Hunyadi c. munkájából (Panoráma, Budapest, 1985, 38-48. oldal). Áttanulmányoztam a Tripartitumot és a Corpus Juris Hungarici vonatkozó részeit – főleg latinul. Ebben nagy segítségemre volt néhai vitéz nagykallói Nagy Gyula levéltáros, a MTA levelező tagja, a Szent Korona Védelmezői Szövetség egyik alapítója St. Gallenben, és vitéz Herényi István kandidátus Budapesten. Adorjányi Gábor: „A magyar királyok apostoli címe.” (Magyar egyháztörténeti vázlatok. Budapest. 1990. 2. kötet 77-87. oldal.) A Szent Korona-eszme története – tárgyában sokat tanultam Eckhart Ferencről (könyvének is ez a címe, Budapest, 1941).

Külön köszönetet érdemelnek fiatal barátaink Münchenben, akik számos és értékes irattal gazdagították forrásaink szegényes táráát. Ezek közül számomra kiemelten fontos az altöttingi zarándoklat szervezőjének, Kótai Zoltán németországi vatikáni delegátus jelentései (Delegatus Missionis Vaticanae pro Hungarians in Germania et Austria. Jahresbericht, Landshut 1948. ÉS 1949. január 25).

Sok kiváló magyar menekült tudós kutató munkáját tanulmányoztam évtizedeken át, akik nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy mára a történelem megértésében előbbre vagyok, mint úgy ötven évvel ezelőtt. Amint a magyar reformáció nagyjainak eddig csak Genfben állítottak szobrot, úgy ezen kiváló magyaroknak is csak ezzel a szerény írással állítok emléket. A felsorolás nem teljes és igyekszem abc sorrendbe rendezni a neveket: Aradi Erik, Árkai László, Baráth Tibor, Bobula Ida, Cser Ferenc, Csőke Sándor, Daruvár de Yves, Dudás Rudolf, Endrey Antal, Érdy Miklós, Fehér Mátyás Jenő, Gallus Sándor, Gosztonyi Kálmán, Gosztonyi Péter, Götz László, Hallay István, Juba Ferenc, Kazár Lajos, Kovárczy István, Málnási Ödön, Mehrle Tamás, Nagy Ákos, Nagy Gyula, Nagy Sándor, Nádasy T. Jenő, Padányi Viktor, Révész László, Rojkóné Bakos Ibolya, Simon Endre, Simon Zoltán, Timár Sándor, Vajay Szabolcs, Varsányi Gyula, Vass Ferenc, Vámos-Tóth Bátor László, Váralljai Csocsán Jenő. Ez harminchat személy – közülük huszonegy egyesületünk tagja lett, a többi korábban elhunyt. Nélkülük a magyar történelemtudomány – legalábbis szegényebb lenne.

FOGALMAK

Magyar

Népnevünk származására csak sok magyarázkodás van. Ezt a szót, így, hogy „magyar”, ebben a formában a 15. század előtt még senki nem bizonyította. Megnyugtatóan eddig még senki nem bizonyította azt sem, hogy mióta és miért lett népnevünk a „magyar”?

A Corpus Juris Hungariciben (Magyar Törvénytár) található magyar történelmi alkotmányunkban a „magyar” szó kb. 1008-tól 1844-ig a latin hivatalos nyelvünkön nem található. Jegyezzük meg, hogy a Törvénytár jelenlegi írott formájában, ugyancsak a 15. században István-ra keresztelt Sztephanosz királyunk első dekrétumával kezdődik (kb. 1008).

Alkotmányunkban a király „Rex Hungarorum”, a korona „Hungarici”, a világ népei nyelvében országunk neve „Hungaria”, népnevünk „hungar”. A „hungar” szó „hun” tagja egy bő harmincezer éves eurázsiai múltra visszatekintő népesség összefoglaló neve, a „gar” szó pedig jelent területet és népet.

Nemzet, nép, kisebbség

Történelmi alkotmányunkban a „gens hungarorum” vérszerinti kapcsolatot jelent, a „natio hungarorum” pedig társaságot, több „gen”-t.

Árpád honfoglaló népe a Kárpát-medencébe fejlett koronafogalommal és államfogalommal érkezett, írott források rendezett országgyűlésekről tudósítanak.

Latin nyelvű alkotmányunk szerint mi mindannyian a Korona tagjai vagyunk: „membra”; a király a Korona feje: „caput” és a kettő együtt a: „Totum Corpus Sacrae Regni Coronae” – az Ország Megszentelt Koronájának egész teste, azaz az egész magyar nép, amit magyarul utóbb „nemzet”-nek is mondunk. Ebből nem marad ki senki. Hunyadi Mátyás nevezetes megválasztása a „Duna jegén” 1458. január 24-én a „multitudo”=sokaság tette volt. Dümmert Dezső hivatkozott munkájában erről így ír: az „1440 januárjában Budán kezdődő országgyűlésen az ország minden tájáról érkező rendi sokaság adjon irányt a történetdőknek.” Majd. „Az az írásos dekrétum, amely 1440. július 17-től kezdve, a nevezetes budai országgyűlésről fennmaradt, hű tükre annak a folyamatnak, hogy pótolja az alattvalók sokasága a maga számára védelmül a tőle – időközben – elvett királyeszmét. ...a latin nyelvű dekrétum elemzésének indító kulcsszava elsősorban a 'multitudo=sokaság' kifejezés. ...nem csökkenti a sokaság értékét az sem, hogy elsősorban az ország nemességéről van szó. ... Mellettük már ott vannak a szabad királyi városok nem nemes képviselői is. Népképviseleti országgyűlést még senkitől sem kérhetünk számon a 15. században. Anakronisztikus ugrásokat nem lehet tenni a fejlődésben: a nemzet képviselőtének kell megszületnie előbb a nemesi jellegű országgyűlésen, és most éppen ez történik. ... Az Árpádok után visszanyerték választási szabadságukat és ennek az eszmének a fontossága már akkor is érvényre jutott, amikor Károly Róbertet annak idején harmadszor is meg kellett koronázni Szent István koronájával. ... Döntő súlyú mondatok kerülnek az országgyűlés dekrétumába: '...a koronázás mindig az országlakók akarától függ, és a korona hatékonysága és ereje az ő jóváhagyásukon alapul'. ... A Vestigia comitorum már az egészen általános „regnicola”=országlakó, és nem az elkülönítő nobilis=nemes megjelöléssel fejezi ki a nemzeti akarat birtokosát – és ez a második kulcsszó.” (Dümmert 38-41. Oldal.) Jegyezzük meg, hogy Magyarországon még a 19. század elején is minden 21-ik ember nemes volt; ez a szám a franciáknál 108, a cseheknél 828.

Sztephanosz parancsára alapított udvari kamara nyelve a latin – egy holt nyelv, miáltal állami nyelvünk a latin – 1844-ig, Európában a Vatikán mellett a legtovább. Így államunkban senki nem esett nyelvi megkülönböztetés alá. Werbőczy országbíró korában írta egy másik főúrnak: „Igazságot tartozom szolgáltatni mindenkinek, legyen az akár cigány, vagy zsidó, ha a Szent Korona alattvalója és kéri.”

A fentiek alapján tehát joggal feltételezhetjük, hogy a magyar népnév a királyságunkat alkotó valamennyi nép összefoglaló megjelölése, amint volt már a történelemben a hun, a szkíta, a kelta, a turk, a germán, a sclav=szláv stb. Pontosan így található ez latin nyelvű írott történelmi alkotmányunkban – amint ezt az Altöttingi Országgyűlésünk is megállapította: „Magyarországon a kereszténység és nemzet állami élete egy időben kezdődik. Az erkölcs, a világnézet, a törvények, a nemzeti szokások és hagyományok ezer éven keresztül ebből a világból

erednek. Magyarország alkotmányos államrendezése a legrégebb az európai kontinensen, történelmi fejlődés eredménye. A magyar államnak ezer éven át volt királya és van törvényhozó hatalmat gyakorló országgyűlése. ... Az ezeréves alkotmány és a magyar nép felfogása szerint, a nemzet összességében (szimbolikusan a Szent Koronában) van minden jog alapja. Ez a legtisztább demokrácia forrása, amely nem ismer elnyomást, erőszakot, osztálygyűlöletet. ... A második világháború utolsó éveinek egyes jelenségei idegen hatalom el nem hárítható kényszerének minősülnek.”

A folyamat alapvetően magyar és lovas műveltségünkben gyökerezik. A „kisebbség” szép magyar szó, de amit ma a népek közössége és a nemzetközi jog „kisebbség” alatt ért – az nálunk úgy soha nem létezett. Például a nemzeti kisebbség – az nálunk nemzetiség és tagja a Megszentelt Koronának – éppúgy, mint a többi, ma a világban „kisebbségként” kezelt bármely népcsoport. Nincs a Kárpát-medencében sem „magyar kisebbség”, mert itt valamennyien őslakók vagyunk és hazánk a Megszentelt Korona. Deák Ferenc „a nemzet prókátora” mondta a képviselőházban 1867. február 17-én, az Alkotmány visszaállításakor: „...s itt nemcsak a magyar ajkúakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetről...” A horvát származású Zrínyi Miklós írta mély meggyőződéssel, hogy: „Ne bánts a magyart!”

Amikor tehát népünk nagyjai írták, mondták: „nemzeti nagylétünk”, „talpra magyar”, „a dicső magyar nemzet”, „nemzetestvér”, „nemzetiség”, akkor ez alatt mindég a Megszentelt Korona Egész Testét értették. Akkor is erre gondolunk, amikor így imádkozunk: „Isten áld meg a magyart!”

Molnár Kálmán szerint: „Csak azt az államot nevezzük alkotmányos államnak, ahol az államhatalom gyakorlása ... a polgárok részvételével történik. Ahol nincs ilyen értelemben vett alkotmányosság, ott önkényuralom van, s az állam tagjai nem aktív polgárok, hanem csak passzív alattvalók.” Történelmi alkotmányunk erről pont így rendelkezik.

E bonyolult és sajátosan magyar államelméletet történelmi folyamatában kell megérteni, ráadásul minden porcikájában, az Európa többi részén ismeretlen lovas műveltségünk terméke. A „gens hungarorum” (ma úgy mondjuk: magyar nemzet) Árpád honfoglalása idején egy közös, néhol misztikus őstől való lezármazott, vérszerinti rokon nép, a törzsszövetség. Az írott források szerint 108 nemzetség alkotta. A nemzetség nagycsaládból, ezek pedig családokból álltak. Korona-elméletünk szerint ez egy „membra”, azaz „tag”. Feltehetően idesorolható egy sor töredék nép is, amelyek külön-külön „membra”-k, talán vérszerinti kapcsolatban is állhatnak Árpád népével. Ezek lehetnek a hun illetve szkíta és az avar birodalom Kárpát-medencében megmaradt töredék népei, mint például szarmaták, avarok, valamint egy sor különböző időben csatlakozott néptöredék: kabarok, székelyek, besenyők, kunok, jászok, palócok, tatárok, örmények, herények, csécsények stb. További ilyen „membra”-k, de nem tagjai a „gens hungarorum”-nak az idekeveredett és később felvett sclávok, germánok, románok, cigányok, izmaeliták stb.

A „gens hungarorum” tehát egy „membra” azaz egy nemzet, és a többi „gen” pedig szóhasználatunkban nemzetiségek. Ezeket összefogja a király, a „caput”, s együtt alkotják az „Ország Megszentelt Koronája Egész Testét”, történelmi alkotmányunkban latinul: „Totum Corpus Sacrae Regni Coronae”. Ez

így együtt az Ország Megszentelt Koronájának egész teste – azaz népe – amint ezt így az Altöttingi Országgyűlésünk is leszögezte.

Ez a sajátos „magyar nemzetfogalom”, ami tartalmában teljesen más, mint az Európa más részein jóval később kialakult nemzetfogalom. Ezért, a Magyar Királyság területére és történelmére teljesen értelmezhetetlen az ugyancsak máshol kialakult sovinizmus és nacionalizmus – s ha valakik mégis idevetítik, az vagy merő kitalálás, vagy történelmi ferdítés. Amitől nálunk nemzetiségeink időnként félhettek, az a magyart néha még jobban is sújtotta, mint őket, és mindaz szinte kizárólag csak idegenből jött királyaink alatt. Habsburg Mária Terézia magyar királynő az ősi jogaikról fegyvertelenül tárgyaló székelyeket halomra lövette Madefalván 1764. január 7-én. Eközben agyondédelgette a török által kipusztított magyarok helyére betelepített idegeneket. Ki számolta össze, hogy hányszor kellett a magyar király ellen saját hazánkban fegyverrel fellépünk jogaink, sőt szabadságunk védelmében? Ehhez képest, mit tudnak a többi „membra”-k felhozni ellenünk? Valamennyien saját akaratukból jöttek hozzánk, többnyire menekülve saját vérengző uraik elől. Vonzotta őket a magyarok gazdagsága, jogbiztonsága. A Magyar Királyságban senkit sem üldöztek nyelve, vallása, nemzeti hovatartozása miatt. Legfeljebb a magyart...

Nemzeti önrendelkezés, jogfolytonosság

Nemzeti önrendelkezésünk a Kárpát-medencei történelmünk során sokszor sérült, sokszor csak korlátozottan érvényesült, de országunk egész területén csak 1944. március 19. óta szünetel. Török Béla szerint: „...az alkotmányos állami főhatalom 1944. október 14-én megszűnt”.

Megállapítja ezt az Altöttingi Országgyűlés is, és a jogfolytonosság tárgyában a következő határozatot hozta: „Magyarország nevében csak a magyar állam alkotmányos képviselte jogosult nyilatkozni. Ez a jog az 1939-ben megválasztott és 1939. június 14. napján alkotmányos formák között megalakult Országgyűlést illeti meg.” „...így a két ház hivatalban levő elnökeinek, illetve helyetteseinek elnöklete alatt – augusztus 20-án éjjel 3 órakor kezdetét vette.” „Az úgynevezett Nemzetgyűlés tehát nem dönti meg az 1939-es Országgyűlés törvényes és alkotmányos voltát, amely jogait ugyan de facto nem gyakorolhatja, de jure azonban vitathatatlanul a magyar állameszme egyetlen meglévő törvényes reprezentánsa. ... Különben is, a jog és a hatalom nem szükségszerűen jár együtt.”

Farkas szerint: „Az Országgyűlés tagjai kisebb-nagyobb csoportokban folyamatos megbeszéléseket tartottak és az az egyhangú vélemény alakult ki, hogy az 1947. évi Párizsi Békeszerződés után fél éven belül az Országgyűlésnek még egyszer és utoljára üléseznie kellene. ... 1946 őszén elhatározták, hogy a kapcsolatos alkotmányjogi kérdések előzetes és alapos megvitatására húsztagú intéző bizottságot jelölnek ki. ... Abból indultak ki, hogy az alkotmányosan meghozott 1944. évi VII. t.-c. az Országgyűlés élettartamát a békekötés ratifikálásától számított további félévre meghosszabbította...”

A jelen rendezvény egyik fiatal kolléga résztvevője megtalálta az Országgyűlés alkotmányosan hozott ezen határozata eredetijét. Eszerint a meghosszabbítás végső határidejére Altöttingben – feltehetően – rosszul emlékeztek. A menekültek szakmai munkájára – sajnos – ez, a későbbiekben is jellemző, hiszen az eredeti forrásoktól el voltunk zárva. Ennek dacára, oktalannak tartok minden ér-

velést, ami erre a tévedésre alapozva kétségbe vonná az Altöttingi Országgyűlés alkotmányos mivoltát. Egyrészt azért, mert amikor a Magyar Országgyűlés ezen határozata született, akkor már világos volt, hogy a háborúból vesztesként kerülünk ki, de annak a történelem számtalan bizonyítékát adta, hogy a földön akkor nemigen volt ember, aki látta volna a következményeit, még kevésbé annak időrendjét. Aki pedig mégis próbálkozna ilyen érveléssel, az szíveskedjék tudomásul venni, hogy ezt a határozatát egy olyan ország gyűlése hozta, ahol akkor közel ezer éve volt írott alkotmány és azon alapuló országgyűlés. Néhány évtized óta létező ország, vagy intézmény rendjére oktalanság ilyenkor hivatkozni. Azt viszont a jogban való csekély jártassággal rendelkező személy is beláthatja, hogy a jog alkalmazásánál a szöveg mellett, mindég figyelembe kell venni a jogalkotó szándékát, ami a jelen esetben minden vita felett áll. Egyebek mellett ezért is tartja a jogtudomány a történelmi alkotmányt magasabb rendűnek, mert „...a charta jogász tehetetlenül áll az alkotmánylevél hézagai előtt”.

A mi történelmi alkotmányunk szellemében az Altöttingi Országgyűlés alkotmányos volt – csonka állapotában is. Az a körülmény pedig, hogy megszállt területen jött létre, szintén nem von le semmit az értékéből, mert hol volt akkor Európában olyan terület, ami nem volt megszállva? És miként lehetett volna akkor oda eljutni – magyar országgyűlést tartani? A semleges Svájc például komoly műszaki zárral és katonai erővel tartotta területét zárva. Aki ennek ellenére oda bejutott, azt ott is azonnal kényszertáborba internálták.

Molnár szerint: „A főhatalom az államnak az az eszmei alkotóeleme, amely az állam reális alkotó elemeit (terület, nép) összefoglalja. ... Az államszemélyt megillető legmagasabb hatalmat szuverén hatalomnak nevezzük. ... A közjogi szuverenitás jelenti egyrészt az államnak területe és tagjai feletti legmagasabb, jogilag korlátlan és felelőtlen rendelkezési jogát (felségiség); másrészt kizárását minden idegen hatalom önjogú érvényesülésének az állam területén (függetlenség). ...a magyar törvényhozás bármely magyar törvényt hatályon kívül helyezhet. Örök érvényű tételes törvények nincsenek.” Ez nem igényel magyarázatot – Altötting vonatkozásában sem.

Az Altöttingi Országgyűlés határozatai úgy foglалhatók össze, hogy a Megszentelt Korona jogfolytonossága fönáll. A továbbiakban vizsgáljuk meg ezt a kijelentést.

„Sacra Regni Hungarici Corona” a neve – történelmi alkotmányunkban, ami helyes magyar fordításban: „Hunország (avagy) Hunok Országának Megszentelt Országkoronája”. A magyar király – ha részletesen kiírták, akkor „Rex Hungarorum” – ami magyarul annyit tesz, mint „Hun Ország (avagy) Hunok Országának Királya”. Senkinek sincs joga 844 év után azt állítani, hogy ezek a királyaink nem tudták, hogy ők kik.

Addig, amíg Magyarország keresztény királyság volt, nem volt semmi baj azzal, hogy Szent Koronát, vagy csak koronát írtak, mondtak. A szövegösszefüggésből kiderült, hogy miről van szó és ebben mindenki meg is egyezett. Amióta hazánkban az úgynevezett „liberálisok” és a kommunisták is uralkodó szerephez jutottak, azóta egyre többen hagyják az ország jelvényéről, a koronás kiscímerről a koronát, mert az – szerintük – királyi és római egyházi dolog. Arra már többen is felhívtuk a figyelmet, hogy a korona nem királyi (rex), hanem az ország koronája (regnum). Számos korai történelmi iratunkban is kifejezetten hivatkoznak erre – évszázadok óta. Amióta több koronát is „szentnek”

mondanak, azóta egyesek koronánk neve elé odateszik, hogy „magyar” – ami nek se értelme, se forrása. Ez amolyan „konyha nyelv”. Jegyezzük meg, hogy a most nekünk alkotmány helyett írt „alaptörvényben” is hol „Szent Korona” szerepel – ami így értelmezhetetlen, hol meg „magyar Szent Korona” – amit viszont nem tettek az ország zászlajára.

Történelmi alkotmányunkban áll, hogy „Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium” – azaz: minden tulajdon és jog forrása a Megszentelt Korona. A koronázással a királyra csak a korona jogainak gyakorlását ruháztuk. Török Béla szerint, nálunk a köztársaság, vagy a monarchia közötti megkülönböztetés nem jelent alkotmányjogi problémát (10. oldal). Molnár szerint: „A jogfolytonosságot megszakítja a forradalom, ami nem egyéb, mint a jogszerű alkotmány megváltoztatására, vagy megdöntésére irányuló erőszak. ...A biztosítékok elősegítik és megkönnyítik az államéletnek az alkotmányjog által megállapított mederben való tartását, de igazi tartalommal mind e törvényeket a polgároknak az alkotmányhoz való elszánt ragaszkodása tölti meg. Ez az egyetlen valódi alkotmánybiztosíték...” Az Altöttingi Országgyűlés minden résztvevője ebben a szellemben cselekedett.

Ezt a jogfolytonosságot megszakították az 1946. évi I. törvény („Magyarország államformájáról” – amit én tartalma alapján alaptörvénynek tekintek) életbeléptetésével – a magyar bíróságok ítéletüket mindaddig a Szent Korona nevében hozták. A jogfolytonosság tehát fennáll, de erőszak folytán mindmáig szünetel.

Belátom, hogy a jelen dolgozat eszmefuttatását követni nem könnyű, kiváltképpen annak, aki ilyen irányban kevésbé tájékozott. De annak is, aki mindezekről mást tanul... Lássuk a folytatást.

Államforma

Molnár szerint: „Magyarország államformája Szent István óta a királyság. A nemzet élete közel egy évezreden át teljesen összeforrott a királysággal. A monarchia az ő hatalmát kezdettől fogva (Vérszerződés) a nép részvételével gyakorolja. Ezért Magyarország alkotmányos monarchia és pedig 1848-ig rendileg korlátozott, 1848 óta népképviseletileg korlátozott alkotmányos monarchia.” Pontosan így határozta ezt meg az országgyűlésünk is Altöttingben. Tegyük hozzá, hogy – történelemtudományunk nem kis dicsőségére – máig nem tudni, hogy hol, mikor és mennyi Vérszerződést kötöttünk?

Az egyik Vérszerződés fennmaradt szövegét Anonymusnak köszönhetjük, aki „Gesta Hungarum” című latin nyelvű művében közli szövegét. Minden esetre, írott történelmi alkotmányunk a Vérszerződéssel kezdődik. A valódi alkotmányjogász számára a Vérszerződés harmadik pontja a legjelentősebb, amely arról szól, hogy az Árpádot megválasztók és leszármazottjaik a vezér tanácsából ki ne zárassanak. Tehát, az európai fejlődésnek akkori állapotában, amikor az Isten kegyelméből uralkodó abszolút királyság már kialakult, a magyarság alkotmányt, sőt egy olyan alkotmányjogi vezérelvet fogadott el, amely biztosította az államfő és az alárendeltek együttműködését. Ebben már felismerhető, hogy a nemzet az állami főhatalom gyakorlását már akkor is megosztottnak tekintette a vezér és tanácsa között és ez fontos tényező, mert arra utal, hogy az alkotmányosság az államfő és az országgyűlés együttműködésében található. Mai kifeje-

zessel élve, már a Vérszerződésben megjelenik nálunk a hatalmi ágak különválása az állam életében – ami még a Lisszaboni Szerződésben sem áll. Kutatók újabban rávilágítanak arra a tényre, hogy a lovas műveltség társadalma mellérendelő és nem alárendelő jellegű. Magyarország az első évezred fordulóján ilyen keresztény királyság lett és azóta is maradt.

Szorosan ide tartozik az is, hogy – a történelemben példa nélkül állóan – a magyar királyság – miként a mindenkori magyar király is – apostoli. Ez nemcsak a főpapok kinevezési jogát, hanem az egyház szervezését is lehetővé teszi, például püspökség alapítását, stb. Ezt a jogot néha más uralkodók is megpróbálták gyakorolni, amiért sok vita volt a Vatikánnal. Ezért a Vatikán a magyarok jogát is igyekezett korlátozni, mert félt a rossz példák hatásától. Utoljára Mária Terézia magyar királynő rendezte a dolgot, de amikor mint császár akarta ezt a jogot gyakorolni, akkor XIII. Kelemen pápa tudatta vele, hogy ez a jog, csak a magyar királyt illeti. Pietro Gasparri bíboros államtitkár az 1921 utáni idők magyar érdeklődésére kijelentette: „A Szentszék annak idején, ha Magyarországnak ismét lesz megkoronázott apostoli királya, kész tanulmányozni, milyen jogok illetik meg a királyt ebben a kérdésben.”

Jogfejlődésünk további fontos állomása az Aranybulla (1222), amelyben a világban egyedülálló „ellenállási jog” van, majd az 1550-es és 1560-as évek országgyűlései, ahol a világon első alkalommal került írott alkotmányba a vallás szabad gyakorlása, végül pedig a Szent Korona tana. Ennél a rendszernél Európában csak Szent Péter Széke régebbi és állandóbb.

Fejezzük be ezt a részt egy fontos magyar történelmi esemény felelevenítésével. Amikor a magyarok vezetői a királyt, Luxemburgi Zsigmondot fogságban tartották és az országot a korona nevében az ország tanács kormányozta, pecsétet készítettek a következő felirattal (magyarul): „Magyarország Megszentelt Koronája pecsétje”. Ez a korona tehát már hatszáz évvel ezelőtt sem a királyság, hanem a szabad, független magyar nemzet jelképe volt, amely király nélkül is képes volt önmagát kormányozni.

Az Altöttingi Országgyűlés ünnepélyes nyilatkozatában áll, hogy: „... továbbra is az ezeréves alkotmány és jogfolytonosság alapján áll és alkotmányellenesnek minősít mindent, ami ellenséges megszállás és terror alatt jött létre.”

Alkotmány, alkotmány módosítás, új alkotmány

Az állam vezetésének azt a rendjét, amelyet ma parlamentarizmusnak nevezünk, tehát a küldöttek rendszerére épülő országgyűlést, a lovas műveltségű népek hozták Európába és mi magyarok fönntartjuk több mint ezer éve.

Farkas emlékeztet arra, hogy országgyűlés: „...kényszerhelyzetben külföldön is üléseshet. Erre már volt példa a történelemben. Így az első világháborúban a menekült szerb parlament Korfu szigetén, a második világháborúban a belga országgyűlés Hollandiában ülésezett.” Mi emlékezzünk még arra, hogy a szövetségeseknek semmi gondot nem jelentett a második nagy háború alatt egy Angliában alakult „lengyel kormánnyal” együttműködni, vagy az ENSZ állandó tagságot biztosított olyan „államnak”, amely nem létezett: a palesztin felszabadítási frontnak. Történelmileg visszatekintve, abban nincsen semmi különös, hogy abban a helyzetben, az utolsó magyar országgyűlés Bajorországban volt. Talán még ma is ott él a legtöbb magyar menekült, de a háború végén biztosan ez volt

a helyzet, mert akkor már aki menekült abba az irányba, csak oda juthatott. Utóbb a megszállók is oda irányították a magyar menekülteket. Akkor Európában nem volt közlekedés, pénz, szabad mozgás. Ezt a helyszínt nekünk a történelem jelölte ki. Hazájukat hősiesen szerető derék magyar államférfiak voltak azok, akik akkor mégis oda küzdöttek magukat.

Erre nézve idézzünk néhány adatot Kótai Zoltán jelentéseiből. Németország területén volt 1946-1947 évben mintegy 1'200'000 magyar menekült, köztük legalább 40'000 diák. A németek elhurcoltak Magyarországról legalább 43'000 vagon élelmet és ruhaneműt. Az első magyar katolikus egyházközségek Bajországon alakultak 1947-ben: München, Heerte, Augsburg, Amberg. Egyházi szervezésben itt alakultak az első magyar iskolák és végül Amberg mellett, Burg Kastelben az egész nyugati világban egyetlen magyar gimnázium. Münchenben alakult 1947. januárban a Magyar Katolikus Diákszövetség, ami később a „Pax Romana” tagja lett. Kótai 1947-ben felkérte kisbarnaki Farkas Ferencet a magyar cserkészek szervezésére és már 1947 decemberében 20 magyar cserkészcsapat működött. Münchenben született az első menekült magyar nyelvű katolikus egyházi folyóirat 1947-ben, majd később „Életünk” címmel az európai katolikus magyarok lapja, amely máig él. Folytassuk az országgyűléssel.

Az ülés a két ház hivatalban lévő elnökeinek, illetve helyetteseinek elnöklete alatt zajlott, jegyzőkönyvét aláírta az Országgyűlés jegyzője is. Egyesek azzal szellemeskednek, hogy volt ott olyan képviselő, aki nyilas volt. Érdekes módon, abban nem talál kivetnivalót, hogy a magyar országgyűlésben 1948-tól 1989-ig szinte kizárólag kommunisták ültek. A mai magyar országgyűlésben is előfordul, hogy valamely határozat meghozatalánál a képviselők egy része kivonul a Házból. Az akkor milyen országgyűlés? Akit pedig egy demokratikus államban országgyűlési képviselőnek megválasztottak, az akkor éppen azt a népet képviseli, mint a többi képviselő – ilyen helyzetben senki sem demokratikusabb a másikonál. Ez a demokrácia egyik alapszabálya. Akkor is, ha valakinek nem tetszik.

Történelmi tényként rögzítsük le, hogy a lovas műveltséget alkotó folyamat többtízezer éves világában mindenütt megfigyelhető a népképviselés valamely formája. Ez irányú teljesítményünk jelentőségét nem csökkenti az sem, hogy a történelmi fejlődésük egyes állomásain más népeknél is létrejött. Az úgynevezett fejlett demokráciákban mindég jelen van, sőt a diktatúrák is átvették, leginkább saját valóságos arcuk elfedésére. Azt viszont eddig még senki nem bizonyította, hogy Magyarországon 1939-ben diktatúra lett volna.

Az országgyűlés a mai fejlett világban az államhatalom legfőbb szerve, a demokrácia (demokritosz=néphatalom) megtestesítője. Az országgyűlés legfontosabb feladata egy adott ország képviselete a világ felé. Történhet a világban bármi, az adott országban csak az érvényes, amit az országgyűlés a maga rendjében elfogad. Ezt a rendet alkotmánynak nevezzük.

Molnár szerint: „Alkotmány alatt azt a szervezetet értjük, amelyben az állam hatalmi élete lejátsszódik. Szűkebb értelemben csak azt az államot nevezzük alkotmányos államnak, ahol az államhatalom gyakorlása, vagyis az állam ügyeinek intézése a polgárok részvételével történik. Ahol nincs ilyen értelemben vett alkotmányosság, ott önkényuralom van, s az állam tagjai nem aktív polgárok, hanem csak passzív alattvalók. Az állampolgár elnevezés voltaképp csak az alkotmányos állam tagjait illeti.

A magyar állami szervezet – a polgároknak a közhatalomban való részesedése alapján – több mint ezer éves történelmi fejlődés folyamán épült ki; ezért nevezzük alkotmányunkat történelmi alkotmánynak.

A történelmi alkotmány előnyei messze felülmúlják a tételes írott alkotmányét. A történelmi alkotmány nem szobatudósok munkája, hanem a nemzet államfenntartó és jogalkotó géniuszának, mesterkéetlen, sőt bizonyos fokig öntudatlan terméke. A nemzet lelkéből sarjad, s évszázadok során átmegy a nemzet minden tagjának vérébe. Nagy előnye, hogy utat mutat és megoldást ad minden újonnan felmerülő esetben. Az államélet a sok százados fejlődés folyamán minden kérdés megoldásához megtalálja a kulcsot: a praecedensek kialakítják a szokásjogot, amely a mesterséges (írott) jogalkotás hézagait kitöltik. A charta jogász ellenben tanácstalanul áll az alkotmánylevél hézagai előtt.”

A teljesség kedvéért itt említsük még meg, hogy az egyetemes (teljes) magyar nemzet utolsó, szabad akaratnyilvánításának a trianoni béke után hozott nemzetgyűlési döntések tekinthetők. Lényege: 1) a trianoni békét a nemzet soha el nem ismeri (a Magyar Nemzetgyűlés Kiáltványa 1920); 2) az együttbirtoklás megszűntével felébredt a nemzet szabad királyválasztó joga.

Pusztán e néhány tény rövid felsorolása után is látható, hogy az utolsó szabadon választott magyar országgyűlés tagjaira mekkora felelősség hárult akkor, amikor abban a kilátástalan helyzetben is, a folyamatosságot igyekeztek biztosítani! Az lehet az utódok joga, hogy eljárásukat bírálja, de azt el kell ismernünk, hogy megtették azt, amit az adott helyzetben megtehettek. Ez pedig példaértékű mindannyiunk számára mindmáig.

Végezetül még egy alkotmányjogi alapigazság. Valamely ország jogi életét alapvetően meghatározó szabályozás megalkotása – mi alkotmánynak nevezzük, a németek például alaptörvénynek – az adott ország érvényes alkotmánya alapján megválasztott országgyűlés feladata, amint az adott szabályozás módosítása is. Az érvényes alkotmány erről részletesen rendelkezik és csak az a módosítás érvényes, ami ennek az alkotmányos előírásnak megfelel. Más kérdés az, ha ilyen alkotmány nincs? Erre is van számos nemzetközi példa, elsősorban az újonnan alakuló államok esetében. Nekünk ezek a példák nem irányadók, mivel Európában régebben rendelkezünk írott és érvényes alkotmánnyal, mint a többi ország. Ez persze még szükségessé tehet alkotmányjogi és közjogi rendezést – amit elvégeztük a trianoni békeparancs becikkelyezése után. Akkor kiváló szakértőink voltak és az a rendezés hat-nyolc évig tartott. Ilyen rendezett körülmények voltak országunkban 1944. március 19-ig.

A Magyar Országgyűlés altöttingi története

A háborús események következtében a Magyar Országgyűlés először Sopronba tette át helyét, majd – aki tudott – menekült Németország felé. Akkoriban már jószerével csak Bajorország egyes részeire lehetett menekülni. Családok szétszaggatva, egyesek foglyok, mások csak menekültek voltak. Örültünk, ha valahol kimúlt egy ló, mert akkor a szerencsésebbek valami húshoz jutottak. A megszállók – pedig megszállók voltak, olyanok, mint a – katonák háborúban. Nekünk pedig szembesülnünk kellett azzal a ténnyel – ami mindmáig meghatározza nemzeti és egyéni létünket – hogy ismét legyőzöttek lettünk.

Az utolsó szabadon választott országgyűlésünk utolsó ülésének hivatalos iratait annak idején megküldték a Vatikánba és több ország kormányának. Egyesületünk írásban kérte az USA három elnökét és három külügyminiszterét, hogy az iratokat legalább másolatban adják ide, kizárólag a tudomány számára. Válaszukat máig várjuk.

Egyesületünk a jelen kutatás kezdeményezésével egy jelentős magyar mulasztást kíván jóvátenni. Az idevágó történelmi források dobozokban, irattárakban, raktárakban, magángyűjteményben várják feltámasztásukat. Ezeket keressük és reméljük, hogy egyszer feldolgozzuk. Megbízható módon egyelőre csak azt lehet tudni, ami Farkas Ferenc könyvében áll. Nincsenek hivatalos iratok, nem ismertek a résztvevő képviselők.

Több más forrás is hírt ad arról, hogy sok lelkes magyar Altötting városa csodatevő Mária szobrához, 1947 Szent István napjára könyörgő zarándoklatot szervezett. A beszámolók szerint legalább tízezren vettek részt egyházi és világi vezetőkel az élen. (Felmerült bennem a gondolat, hogy ezzel talán az országgyűlés szervezői a megszállók figyelmét más irányba akarták terelni. Kótai jelentésében országgyűlésről nincs szó.) Az ünnepség alkalmával megszenteltek egy kis táblát, ami egy mostani képen így néz ki:

A tábla alatti szöveg: ***Koronádnak legszebb éke,
Hozzád sír fel Hunnia,
Nem felejt el Árpád népe
Amíg lesz egy hű fia.***

Farkas szerint az Országgyűlés ünnepélyes kiáltványában: „...az Országgyűlés megállapítja, hogy megbízatása ma is tart, alkotmányos jogköre ma is fennáll és a nemzeti szuverenitás kérdésében a megosztatlan magyar államhatalom gyakorlására – az alkotmányos jogfolytonosság alapján - egyedül jogosult. Ennek a közjogi jogállapotnak birtokában felismerve a világtörténelmi jelenségek során a magyar nemzetre nézve sorsdöntő idő elérését, az Országgyűlés ünnepélyesen kijelenti, hogy a háborús események kényszere folytán megszakadt működését folytatja és egyúttal megállapítja, hogy a nemzet szuverén akaratára, a magyar állam nevében és képviseltében ezen az Országgyűlésen nyilvánul meg. Az Országgyűlés további intézkedésig együttes ülésben tanácskozik és hoz törvény erejével bíró országos határozatokat, tanácskozásaiban a képviselőház szabályai az irányadók.” Az Országgyűlés tudomásul vette, hogy vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc elnökletével, 1947. augusztus 20-án magyar kormány alakult. A kormány tagjai esküt tettek.

Az Országgyűlés a településen található Guttenburg váracskában volt.

(Mindkét felvételt Funke Attila volt szíves küldeni)

Következtetés

A fogalmak és a történelem ismertetése során gyakran idézek az Országgyűlés határozataiból. Ezzel is kiemelem azt a tényt, hogy akik ezeket a határozatokat hozták, kiváló magyar emberek voltak. Nagyszerűen ismerték történelmünket, kitűnően értették a jogot és saját helyzetüket. Mindezt megerősíti az a tény is, hogy megállapításaik máig, tehát 66 évvel később is maradéktalanul helytállóak.

Az Altöttingi Országgyűlésünk kétségkívül csonka volt. Csonka – kizárólag abban az értelemben, hogy a két Ház nem minden választott tagja vehetett ott részt. Szellemét tekintve egészen biztosan nem csonka. Formálisan sem csonka, mert aki tudott, az ott is volt és az országgyűlés jogszerűségét olyan személyek hitelesítik, akiknek a joguk és a tudományuk is meg volt hozzá. Mivel az egyetemes magyar nemzet cselekvőképessége és jogképessége hiányában azóta erről másként nem tudott dönteni, ezért ez az országgyűlés minden határozata máig érvényes.

Az Altöttingi Országgyűlést senki soha fel nem oszlatta.

***MAGYAR!** Állj meg egy pillanatra! Vedd le kalapod és hajolj meg mélyen! Legalább ennyivel tiszteld nagyszerű és kiváló tudós eleid, akik ránk örökítették **történelmi alkotmányunkat**. Azt az alkotmányt, amely beragyogja múltunkat és megvilágítja követendő utunkat. Amely alkotmány Isten és ember előtt igazolja, hogy honnan jöttünk, kik vagyunk és mi végre rendeltettünk. Akik pedig az Utoljára Szabadon Választott Magyar Országgyűlés Résztvevői, iratai fogalmazói voltak, azok mind egy szálig igen derék és tudós magyar emberek, történelmünk és jogrendszerünk kiváló ismerői voltak.*

Őrizze emléküket a Nemzet hálája!

Zürich, 2012. április 24.